

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **ASTRO CAPITAL, a. s.**, IČO 27435709, sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, zastoupená JUDr. Jiřím Polanským, advokátem, sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. června 2018 č. j. 27060/18/5100-41453-711866, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. dubna 2020 č. j. 11 Af 25/2018 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 25. dubna 2018 zajišťovací příkaz č. j. 3859689/18/2004-80542-110411, kterým žalobkyni uložil, aby okamžikem vydání zajišťovacího příkazu zajistila úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) složením jistoty na depozitní účet správce daně, a to ve výši 1 918 350 Kč za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2016. Podle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), správce daně rozhodl, že zajišťovací příkaz je účinný a vykonatelný okamžikem vydání, neboť hrozí nebezpečí z prodlení.

[2] Správce daně vyšel ze zjištění učiněných v rámci daňové kontroly (zahájené dne 13. dubna 2017). V jejím průběhu pojal pochybnosti ohledně nároku žalobkyně na odpočet DPH ze zdanitelných plnění, která žalobkyně přijala od společností W incoming, s. r. o. (dále jen „W incoming“) a Dertono s. r. o. (dále jen „Dertono“) a která spočívala v technické spolupráci při zajištění redundance a zálohování dat, respektive spolupráci v oblasti software, hardware, výzkumu, vývoje a bezpečnosti. Tyto pochybnosti žalobkyně v průběhu daňové kontroly nerozptýlila. K vydání zajišťovacího příkazu správce daně přistoupil proto, že na bankovním účtu žalobkyně je ponechán minimální zůstatek (12 552 Kč) a žalobkyně měsíčně splácí 51 430 Kč za úvěr, přičemž podle kvalifikovaného odhadu správce daně jí bude za zdaňovací období 2. – 4. čtvrtletí 2016 doměřena daň v předpokládané výši 4 306 100 Kč. V rozvaze sestavené ke dni 31. prosince 2016 žalobkyně vykázala dlouhodobý majetek ve výši 2 697 tisíc Kč, který zahrnoval osobní automobil v hodnotě 1 197 808 Kč. Žalobkyně automobil v průběhu daňové kontroly převedla na společnost AGES PLUS spol. s r.o., s níž je personálně propojena. Společnosti, v nichž má žalobkyně majetkovou účast, vykázaly ke konci roku 2016 záporný vlastní kapitál. Z přiznání žalobkyně k DPH za červenec – prosinec 2017 vyplývá razantní pokles její ekonomické činnosti. Žalobkyně nevlastní žádnou nemovitou věc. V období od 1. listopadu 2017 do 26. ledna 2018 žalobkyně vybrala ze svého bankovního účtu 450 000 Kč (36,53 % veškerých odepsaných prostředků) a převedla na kapitálově či personálně spojené osoby celkem 524 000 Kč (42,55 % veškerých odepsaných prostředků). Výběry z účtu často prováděla členka dozorčí rady žalobkyně, což správce daně nepovažuje za standardní. S výjimkou finančních prostředků a majetkové účasti na předlužených společnostech nemá žalobkyně žádný podstatný majetek. Na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku žalobkyně svou činnost fakticky nevykonává, nemá žádné zaměstnance.

[3] Správce daně se pokusil vyrozumět žalobkyni o zajišťovacím příkazu na adrese jejího sídla, ale nikoho tam nezastihl.

[4] Žalobkyně podala proti zajišťovacímu příkazu odvolání, které žalovaný rozhodnutím označeným v návěti zamítl. Konstatoval, že není pravděpodobné, že by byla žalobkyně schopna uhradit dosud nestanovenou daňovou povinnost jinými než svými vlastními prostředky (například bankovním úvěrem), a že s ohledem na její majetkovou situaci není možné využití mírnějších prostředků (zástavního práva). Majetek žalobkyně ani zdaleka nedosahuje hodnoty zajišťované daně, jedinou postižitelnou položkou jsou finanční prostředky na bankovním účtu, které lze velmi rychle vybrat, což žalobkyně opakovaně činila, a proto je zde nebezpečí z prodlení.

[5] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Nepřisvědčil námitce, že je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Závěr, že okolnosti vedoucí správce daně k odůvodněné obavě o budoucí nedobytnost daně budou často tytéž jako ty, které svědčí o nebezpečí z prodlení, má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Městský soud nezjistil, že by žalovaný vykládal tuto judikaturu účelově v neprospěch žalobkyně, která neuplatnila žádnou konkrétní námitku proti stanovení účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu k okamžiku jeho vydání. Správce daně v zajišťovacím příkazu vymezil řadu konkrétních skutečností zakládajících přiměřenou pravděpodobnost, že žalobkyni bude stanovena daň. Městský soud se s hodnocením těchto skutečností ztotožnil. Samotná spolupráce žalobkyně při daňové kontrole nemůže převážit nad řadou zjištění, která založila obavy žalovaného o budoucí vymahatelnost daně. Městský soud dále podotkl, že žalobkyně ani v žalobě netvrdila, že by mohla prostředky na úhradu daně získat z úvěru, a nepřisvědčil námitce, že žalovaný nezohlednil příchozí platby na bankovní účet žalobkyně. Městský soud sice souhlasil

pokračování

se žalobkyní, že je běžné, že daňový subjekt nevlastní věci evidované v leteckém a plavebním rejstříku, zároveň však uzavřel, že žalovaný tuto skutečnost žalobkyni nepřičítal k úzi. Žalovaný si byl vědom toho, že žalobkyně v době vydání zajišťovacího příkazu neměla prostředky k úhradě celé zajišťované částky, vycházel však z toho, že na jejím účtu je alespoň její část. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že vydáním zajišťovacího příkazu správce daně porušil zásadu přiměřenosti. Proti rozhodnutí, jímž byla označena za nespolehlivého plátce, se žalobkyně může bránit opravnými prostředky, popřípadě správní žalobou. K námitce, že pokus správce daně vyrozumět žalobkyni o zajišťovacím příkazu na adrese jejího sídla nebyl dostatečný, městský soud podotkl, že zajišťovací příkaz byl žalobkyni doručen do datové schránky v den jeho vydání. Doručením zajišťovacího příkazu správce daně naplnil povinnost vyrozumět o něm žalobkyni.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítala, že žalovaný rezignoval na povinnost řádně své rozhodnutí odůvodnit a účelově využívá a vytrhává z kontextu argumenty obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2014 sp. zn. 4 As 209/2014 a ze dne 16. dubna 2014 sp. zn. 1 As 27/2014. Dále uvedla, že žalovaný chybně vyhodnotil zjištěné skutečnosti. Pouze to, že se stěžovatelka zbavuje majetku a utlumuje svoji ekonomickou činnost, nemůže s ohledem na odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu stačit pro vydání zajišťovacího příkazu. Další skutečnosti žalovaný vypočítává zcela jednostranně. K negativnímu hodnocení skutečnosti, že stěžovatelka svou činnost fakticky vykonává na jiné adrese, než má zapsané sídlo, není důvod. Výběry hotovosti z účtu stěžovatelky nepřekročily limity pro platby v hotovosti. To, že stěžovatelka nevlastní movité věci evidované v leteckém či plavebním rejstříku, je zcela běžný jev. Žalovaný nemohl stěžovatelce oprávněně vytýkat ani to, že v obchodním rejstříku nezveřejnila rozvahu za rok 2017, neboť byla povinna tak učinit nejdříve po 31. červnu 2018, tedy později, než byl vydán zajišťovací příkaz. Podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu dovozené žalovaným tak nemají oporu v právních předpisech. Všechny kroky stěžovatelky jsou hodnoceny negativně, objektivně pozitivní kroky žalovaný hodnotí jako pouhé plnění povinností. Žalovaný vyloučil možnost, že by mohla stěžovatelka financovat své daňové povinnosti úvěrem, aniž by zohlednil, že zástavu zajišťující úvěr by nemusela nutně poskytnout stěžovatelka. S takovým přístupem jsou však dány důvody pro vydání zajišťovacího příkazu u každého daňového subjektu. Žalovaný navíc *a priori* označil za nepřiléhavý poukaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. září 2010 sp. zn. 9 Afs 57/2010. Stěžovatelka měla ke dni vydání zajišťovacího příkazu na účtu cca 320 tisíc Kč, což znamená, že neměla prostředky na úhradu jistoty ve výši téměř 2 miliony Kč.

[7] Stěžovatelka se domnívá, že vydáním zajišťovacího příkazu porušil žalovaný zásadu přiměřenosti, neboť stěžovatelku, která funguje již od roku 2006, zlikvidoval, přestože během celé daňové kontroly se správcem daně spolupracovala. Likvidační strategii dovršil správce daně tím, že stěžovatelku označil za nespolehlivého plátce, a to pouze na základě zajišťovacího příkazu. S ohledem na to, že po celou daňovou kontrolu poskytovala správci daně veškerou součinnost a neuchylovala se k obstrukcím či jiným pochybným krokům a že je její finanční situace konstantní, má stěžovatelka za to, že v jejím případě nelze dovodit odůvodněnou obavu o vymahatelnost budoucí daně. Správce daně navíc při vydání zajišťovacího příkazu nepostupoval podle § 103 věty druhé zákona o DPH, neboť se o něm stěžovatelku ani nepokusil vyrozumět, přestože má k dispozici kontakt na jejího daňového poradce a předsedu představenstva.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že kasační námitky stěžovatelky se shodují s těmi žalobními. Tím pádem lze v kasační stížnosti identifikovat jedinou námitku, a sice námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V řízení o kasační stížnosti se uplatňuje odvozená projednací zásada, Nejvyšší správní soud tedy přezkoumá napadený rozsudek jen z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to zejména v rozsahu bodů, které již byly uplatněny v žalobě.

[9] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovatelce na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Jak správně upozornil žalovaný, stěžovatelka v kasační stížnosti prakticky doslova opakuje svou žalobní argumentaci, aniž by jakkoli zohlednila způsob, jakým se s ní vypořádal městský soud. Tím však stěžovatelka z valné části míjí rozhodovací důvody rozsudku, proti němuž kasační stížností brojí (a dostává se tak na hranici nepřijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu první části § 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se závěry městského soudu souhlasí, a jelikož jim stěžovatelka nic konkrétního nevytýká, nepovažuje za nutné je zde znovu opakovat. Ve vztahu k těm námitkám, k nimž se dále výslovně nevyjádří (což se týká především výtek vůči jednotlivým skutkovým zjištěním žalovaného), proto odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu, jež shledává dostatečně podrobným a přesvědčivým.

[12] Podle § 167 odst. 1 daňového řádu platí, že *je-li odůvodněná obava, že [...] daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz*.

[13] V rozsudku ze dne 16. dubna 2014 č. j. 1 As 27/2014 - 31, č. 3049/2014 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud shledal, že *„existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy ke vyšší dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. [...] zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu ke vyšší dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu“*. Stěžovatelka si tento rozsudek nesprávně vyložila. Nelze z něj dovodit, že zajišťovací příkaz lze vydat pouze tehdy, pokud jsou kromě toho, že se daňový subjekt zbavuje majetku či utlumuje ekonomickou činnost, dány i další okolnosti. Nejvyšší správní soud naopak shledal, že zajišťovací příkaz lze vydat nejen v „tradičních“ situacích, kdy hrozí nedobytnost v budoucnu stanovené daně (insolvence, zbavování se majetku), ale i tehdy, pokud zjištěné skutečnosti teprve ve svém souhrnu vyvolávají pochybnosti o tom, že daň bude uhrazena. Projednávaný případ přitom patří spíše do první kategorie, neboť žalovaný zjistil (a stěžovatelka to nerozporeovala), že stěžovatelka po zahájení daňové kontroly převedla automobil, který tvořil více než polovinu celkové hodnoty dlouhodobého hmotného majetku stěžovatelky, na společnost, s níž je personálně propojena. V kombinaci se skutečností, že na stěžovatelčině bankovním účtu téměř nikdy není větší zůstatek, neboť jsou z něj finanční prostředky pravidelně vybírány či převáděny dalším subjektům, a se zjištěným útlumem ekonomické činnosti stěžovatelky, to skutečně vyvolává odůvodněnou obavu, že DPH, která stěžovatelce dosud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti

pokračování

nedobytná, nebo její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Popsaná situace tedy odůvodňuje vydání zajišťovacího příkazu.

[14] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí vymezil i dostatek okolností relevantních pro stanovení daně, tedy okolností svědčících o tom, že stěžovatelka nebyla oprávněna k odpočtu DPH z plnění, jež jí poskytly společnosti W incoming a Dertono. Dostal tedy požadavkům na odůvodnění zajišťovacího příkazu, jež vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek ze dne 7. ledna 2016 č. j. 4 Afs 22/2015 - 104, č. 3368/2016 Sb. NSS).

[15] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. září 2010 č. j. 9 Afs 57/2010 - 139, na který stěžovatelka opakovaně odkazovala, se týkal skutkově odlišného případu, na což stěžovatelku upozorňoval již žalovaný. Tehdy Nejvyšší správní soud orgánům celní správy vytýkal nedostatek odůvodnění zajišťovacího příkazu proto, že obavu o budoucí vymahatelnost daně založily výhradně na skutečnosti, že předpokládaná daňová povinnost bude několikanásobně převyšovat zajišťovanou částku. Jako nelogický vyhodnotil Nejvyšší správní soud argument, že zajištění prostředků na v budoucnu splatnou či stanovenou daň je nutné proto, že tehdejší žalobce tyto prostředky v době vydání zajišťovacího příkazu neměl. Naopak v souladu s principy logického usuzování by byl takový závěr, „podle kterého by bylo třeba daň zajistit proto, že žalobce v době vydání rozhodnutí celního úřadu a stěžovatele nezbytnými prostředky (či jejich podstatnou částí) disponoval, avšak v budoucnu je již mít nebude“. Z toho však nelze dovozovat, že zajišťovací příkaz lze vydat pouze v situaci, kdy má daňový subjekt prostředky k úhradě celé zajišťované částky, jak činí stěžovatelka. I v situacích, kdy má daňový subjekt k dispozici méně, než je odhad daně, která má být v budoucnu stanovena, a zároveň hrozí, že se majetková situace daňového subjektu ještě zhorší (čímž se sníží pravděpodobnost vybrání daně), mohou být splněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 odst. 1 daňového řádu. Opačný výklad by byl velmi snadno zneužitelný, neboť daňovým subjektům by stačilo udržet hodnotu svého majetku nižší než daň, která by jim měla být stanovena. Takové důsledky by však využití zajišťovacího příkazu prakticky znemožnily a z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v žádném případě nevyplývají.

[16] Podle § 103 zákona o DPH *hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyzkoušet vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepiše o tom úřední záznam.*

[17] Nejvyšší správní soud připomíná, že „závěry o splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, o konkrétní výši zajištěné částky a o stanovení lhůty k plnění se [...] mohou opírat o stejné skutečnosti, neboť určitá skutková zjištění jsou takové povahy, že současně odůvodňují nejen samotné použití institutu zajišťovacího příkazu, nýbrž i nutnost vyčíslení jistoty ve výši odpovídající celé částce budoucí daňové povinnosti a nutnost stanovení účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu již okamžikem jeho vydání“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2014 č. j. 4 As 209/2014 - 86). Žalovaný tedy nepochybil tím, že hrozící nebezpečí z prodlení dovodil ze stejných skutečností, které vyvolaly obavu o vymahatelnost v budoucnu stanovené daně. Stejně jako v citovaném případě pak lze konstatovat, že to, že stěžovatelka nevlastní žádný nemovitý ani movitý majetek (respektive, jedinou hodnotnější věc převedla v průběhu daňového kontroly na osobu, s níž je personálně propojena) a prakticky veškeré finanční prostředky ze svého bankovního účtu vybírá či je převádí jiným subjektům, svědčí o hrozícím nebezpečí z prodlení ve smyslu § 103 zákona o DPH.

[18] Stěžovatelka žalovanému vytýká, že veškeré zjištěné skutečnosti hodnotí v její neprospěch, nenabídla však žádné alternativní hodnocení zjištěného skutkového stavu s výjimkou

rozporování některých dílčích okolností, k nimž se však v dostatečném rozsahu vyjádřil městský soud (na jehož argumentaci, jak již bylo řečeno, stěžovatelka nijak nereagovala). Nejvyšší správní soud k tomu jen stručně uvádí, že ačkoli řada zjištěných skutečností sama o sobě není nijak problematická, ve svém souhrnu závěry žalovaného podporují. Nadto, jak již Nejvyšší správní soud opakovaně poznamenal ke skutkovým kasačním námitkám, resp. námitkám proti hodnocení důkazů (viz rozsudek č. j. 6 Afs 205/2019 - 39 z 20. února 2020, bod 18, a další tam uvedené), je to především krajský (zde městský) soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil.

[19] Stěžovatelka též namítala, že se jí správce daně nepokusil vyrozumět o vydání zajišťovacího příkazu. Vzhledem k tomu, že sám správce daně v odůvodnění zajišťovacího příkazu pracoval s tím, že stěžovatelka na adrese sídla, kterou má zapsanou v obchodním rejstříku, ve skutečnosti žádnou činnost nevykonává, lze se stěžovatelkou souhlasit, že pokus vyrozumět ji o zajišťovacím příkazu právě na této adrese není v souladu se zákonem (*vhodným způsobem*). Avšak, jak správně konstatoval městský soud, stěžovatelce byl zajišťovací příkaz doručen do datové schránky (tak, že se stěžovatelka do datové schránky přihlásila) též den, jako byl vydán. Za takové situace lze předpokládat, že se s ním okamžitě seznámila, a pokud tak neučinila, jde to k její tíži. Navíc je třeba podotknout, že pochybení správce daně při pokusu vyrozumět stěžovatelku o zajišťovacím příkazu nemohlo mít vliv na jeho zákonnost, neboť k němu dochází až po vydání zajišťovacího příkazu.

[20] K námitce, že žalovaný porušil § 5 odst. 3 daňového řádu, podle něhož je povinen šetřit práva a právem chráněné zájmy stěžovatelky a používat při vyžadování plnění jejích povinností jen takové prostředky, které ji nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní, Nejvyšší správní soud uvádí, že mu není zřejmé, jak jinak měl správce daně postupovat, pokud shledal naplněné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu (srov. obdobně výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 27/2014 - 31). Aktivita stěžovatelky v průběhu daňové kontroly je v tomto směru irelevantní, neboť vydání zajišťovacího příkazu nebylo sankcí za neposkytnutou součinnost, nýbrž reakcí na pochybnosti správce daně o oprávněnosti nároku stěžovatelky na odpočet DPH ve spojení se zjištěnými majetkovými poměry stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný dostatečně odůvodnil svou obavu, že daň, která stěžovatelce nebyla ke dni vydání zajišťovacího příkazu stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi (§ 167 odst. 1 daňového řádu), i hrozící nebezpečí z prodlení odůvodňující okamžitou účinnost a vykonatelnost zajišťovacího příkazu (§ 103 zákona o DPH). Všechny námitky stěžovatelky vůči skutkovým zjištěním žalovaného vypořádal v dostatečném rozsahu městský soud, na jehož argumentaci nijak nereagovala, přičemž Nejvyšší správní soud v ní neshledal žádnou vadu.

[22] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

pokračování

Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu